

INDHOLD

En tak	9
Prolog	11
1. Sommerfuglepavillonen	19
2. Pastor Job	27
3. Coltons prøvelser	35
4. Alarmklokker	39
5. Dødens skygge	47
6. North Platte	51
7. ”Jeg tror, det er slut nu”	57
8. Rasende på Gud	61
9. Minutter, der snegler sig af sted	65
10. En højst usædvanlig bøn	71
11. Colton scorer kassen	77
12. Øjenvidne til himlen	87
13. Lys og vinger	99
14. Himmelsk tid	107
15. Bekendelse	113
16. Pop	117
17. To søstre	127

18. Guds tronsal	133
19. Jesus ELSKER bare børn	141
20. At dø og at leve	147
21. Den første, du ser	153
22. Ingen er gamle i himlen	159
23. Kraften fra det høje	165
24. Alis oplevelse	169
25. Englenes sværd	173
26. Den kommende krig	179
27. En dag får vi at se	185
Epilog	198
Kronologisk oversigt	203
Noter	207
Om forfatterne	209

EN TAK

Ved at skrive Coltons historie har vi fået lejlighed til at arbejde sammen med nogle mennesker, som ikke bare er dygtige fagfolk, men som også er levende og omsorgsfulde mennesker. Deres dygtighed har imponeret mig og Sonja, men deres væsen og væremåde har ligefrem frydet os.

Phil McCallum, Joe Kneedler, Lynn Vincent og Debbie Wickwire har investeret en del af deres liv i denne bog, og i processen har de beriget vores familie. Uden deres store engagement og indlevelsessevne ville *Himlen findes virkelig* ikke være blevet så vidunderlig en bog.

Vi takker dagligt Gud for, at han gav os disse dygtige mennesker til hjælp. De har været til stor velsignelse for os, og Sonja og jeg er stolte og lykkelige over at måtte regne dem for vores venner.

PROLOG

Engle på cafeteriet

Fjerde juli i USA vækker minder om patriotiske parader, lugten af grillmad, majscolber og en nattehimmel oplyst af festfyrværkerier. I vores familie vil weekenden med den fjerde juli 2003 imidlertid stå som et evigt minde af ganske andre grunde.

Min kone Sonja og jeg havde planlagt at tage børnene med ud at besøge Sonjas bror, Steve, og hans familie, som boede i Sioux Falls i South Dakota. Det ville blive første gang, vi så vores nevø, Bennett, som var kommet til verden to måneder tidligere. For vores børn, Cassie og Colton, ville det også blive første gang, de så det vandfald, der har været med til at give stedet dets navn ('Falls' = vandfald). Det vigtigste aspekt af turen var måske, at det ville være første gang, vi rejste væk fra vores hjemby Imperial i Nebraska, siden en familietur til Greeley i Colorado i marts havde udviklet sig til det største mareridt i vores liv.

Sidste gang vi tog på familietur, havde et af vores børn simpelthen været lige ved at dø. Det var selvfølgelig ikke ra-

tionelt, men måske alligevel forståeligt, at vi derfor følte os lidt nervøse ved at tage af sted igen og var lige ved at droppe turen. Jeg er præst og opfatter på ingen måde mig selv som overtroisk, og dog sagde en eller anden ubestemmelig følelse i mit indre mig, at hvis bare vi ikke vovede os for langt væk fra hjemmet, så ville vi være i sikkerhed. Til sidst fik fornuf-ten – og udsigten til at møde lille Bennett, som min svoger havde beskrevet som verdens sødeste unge – dog overtaget. Vi pakkede, hvad vi havde brug for til en weekendtur, i vores blå Ford Expedition og gjorde os klar til at sætte kursen mod nord.

Sonja og jeg planlagde at køre det meste af turen om natten. Colton skulle sidde spændt i sin autostol under kørslen, og det var ikke noget, der huede vores 'store' og viljestærke dreng. Det hele ville blive nemmere, hvis han sov på det meste af turen. Klokken lidt over otte om aftenen bakkede jeg så bilen ud af vores indkørsel, kørte ud af byen og fortsatte ad hovedvej 61.

Det var en lys og klar aften, og en hvid halvmåne lyste op på den dybblå himmel. Imperial er en lille by på landet lige inden for Nebraskas grænse mod vest. Den har kun to tusind indbyggere og ingen lyskryds, og det er den slags by, hvor der er flere kirker end banker, og hvor landmænd kører direkte fra marken ind til byens lille spisested iført gummi-støvler og John Deere kasketter og med en tang til at reparere hegn hængende i bæltet. Cassie, der var seks, og Colton

var begge begejstrede ved udsigten til at komme til 'storbyen' og møde deres nye fætter.

De første 150 kilometer, der førte os til byen North Platte, sad børnene og snakkede og legede. Colton sørgede for, at forskellige superhelte udkæmpede drabelige kampe, og han nåede at redde verden adskillige gange på vejen. Klokkeren var lige ved ti, da vi kørte ind i North Platte, der med sine fireogtyve tusind indbyggere var mest kendt som fødeby for den berømte wildwest showman Buffalo Bill Cody. Efter denne by skulle vi sige farvel til civilisationen – eller i det mindste farvel til muligheden for at høste civilisationens frugter. På vores videre vej mod nordvest ville vi ikke passere andet end kæmpemæssige kornmarker fulde af hjorte og fasaner og indimellem en gård. Derfor havde vi også fra starten planlagt at fylde både benzintanken og vores maver i North Platte.

Da vi havde tanket og kørte videre, kom vi til et lyskryds, som jeg kendte alt for godt. Jeg vidste, at hvis vi drejede til venstre her, ville vi komme til Great Plains Regional Medical Center. Det var her, vi havde tilbragt femten sindsoprivende dage i marts, mens vi på vores knæ bønfuldt Gud om at redde Coltons liv. Det gjorde Gud, men Sonja og jeg har begge en følelse af, at oplevelsen barberede flere år af vores levetid.

Nogle gange er humor det bedste middel til at komme til rette med tunge minder, så da vi kørte ud i lyskrydset, prøvede jeg at lave lidt sjov med Colton.

”Hej, Colton, hvis vi drejer her, kommer vi op til hospitalet,” sagde jeg. ”Vil du ikke gerne en tur på hospitalet igen?”

Han fnisede i mørket. ”Nej, far, ikke mig. Kan vi ikke sende Cassie i stedet? Cassie kan komme på hospitalet!”

Hans søster ved siden af ham lo og sagde: ”Ellers tak! Jeg vil heller ikke på hospitalet!”

Sonja vendte sig i sædet, så hun kunne se vores søn, som sad i sin autostol bag mit sæde. Jeg forestillede mig det lille hoved med det karseklippede hår og ansigtet med et glimt i de himmelblå øjne. ”Kan du huske hospitalet, Colton?” spurgte Sonja.

”Ja, jeg kan godt huske det, mor,” svarede han. ”Det var der, englene sang for mig.”

Det var, som om tiden stod stille inde i bilen. Sonja og jeg så på hinanden, som om vi begge ville spørge: *Sagde han det, som jeg tror, han sagde?*

Sonja lænede sig ind til mig og spurgte hviskende: ”Har han før sagt noget om engle til dig?”

Jeg rystede på hovedet. ”Hvad med dig?”

Hun rystede på hovedet.

Jeg fik øje på et cafeteria, svingede ind på parkeringspladsen og slukkede motoren. Jeg vendte mig i sædet og betragtede Colton i det hvidlige lys fra en gadelampe udenfor. I det øjeblik forekom han mig så lille, næsten som et spædbarn. Han var stadig en meget lille dreng, der talte med en charmerende (men også nogle gange pinlig) babystemme, der bare sagde tingene ligeud. Hvis du selv har børn, ved du, hvad

jeg mener. Colton var i den alder, hvor han kunne finde på at pege på en gravid kvinde og med høj stemme spørge: ”Far, hvorfor er damen så tyk?” Han var i det (korte) stadie af sit liv, hvor han ikke kendte til hverken takt eller bedrag.

Alle disse tanker fór gennem hovedet på mig, mens jeg overvejede, hvordan jeg skulle reagere på min søns ligefremme erklæring, om at engle havde sunget for ham. Til sidst sprang jeg bare ud i det: ”Colton, siger du, at der var engle, som sang for dig, mens du var på hospitalet?”

Han nikkede energisk.

”Hvad sang de så for dig?”

Colton vendte blikket opad til højre, som han plejede, når han prøvede at huske noget. ”Jeg kan huske, at de sang ’Jesus Loves Me’ og ’Josva Fought the Battle of Jericho’,” svarede han oprigtigt. ”Jeg bad dem om at synge ’We Will, We Will Rock You’, men den ville de ikke synge.”

Cassie fnisede, og jeg tænkte på, hvor hurtigt og sagligt Colton havde svaret, uden den mindste tøven.

Sonja og jeg vekslede blikke på ny. *Hvad var det her for noget? Havde han haft en drøm på hospitalet?*

Et spørgsmål mere lå i luften: *Hvad siger vi nu?*

Så faldt et naturligt spørgsmål mig ind: ”Hvordan så englene ud, Colton?”

Han lo lidt, som om han kom i tanke om noget sjovt. ”En af dem lignede bedstefar Dennis, men det var ikke ham, for bedstefar Dennis har briller.”

Han fortsatte mere ’alvorligt’: ”Det var Jesus, der fik eng-

lene til at synge for mig, far, fordi jeg var så bange. Så fik jeg det bedre.”

Jesus?

Jeg skævede igen til Sonja. Hun sad bare og stirrede på Colton med åben mund. Jeg så igen på Colton. ”Jesus var der altså også?”

Min lille dreng nikkede bare, ligesom hvis han ville bekræfte, at han havde set en mariehøne i haven. ”Ja, Jesus var der også.”

”Hvor var Jesus, Colton?”

Han så mig lige ind i øjnene og svarede: ”Jeg sad på hans skød.”

Det satte på en eller anden måde en effektiv stopper for samtalen. Sonja og jeg kunne kun se målløse på hinanden, men behøvede heller ingen ord for at blive enige om, hvad der nu skulle ske: *Okay, det her må vi vist lige snakke om.*

Vi steg alle ud af bilen og gik ind på cafeteriet. Få minutter senere kom vi ud med en stor pose fuld af mad. Sonja og jeg gik og hviskede sammen på vej hen til bilen.

”Tror du virkelig, han har set engle?”

”Og hvad med *Jesus*?”

”Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro.”

”Var det en drøm?”

”Jeg ved ikke - han virker meget sikker.”

Vi satte os ind i bilen, og Sonja begyndte at fordele sandwicher med roastbeef og kartoffelkager. Jeg vovede at stille et nyt spørgsmål.

”Colton, hvor var du, da du så Jesus?”

Han så på mig, som om han undrede sig over, jeg var så langsom i opfattelsen.

”På hospitalet. Mens doktor O’Holleran opererede mig.”

”Han opererede dig jo flere gange, kan du huske det?” spurgte jeg. Colton havde fået en akut operation for sprængt blindtarm, og senere havde de opereret for at rense hans bughule. Senere igen havde de fjernet en arsvulst, men det var foregået ambulantly i O’Hollerans konsultation. ”Er du sikker på, det var på hospitalet?”

Colton nikkede. ”Ja, på hospitalet. Mens jeg var hos Jesus, sad du og bad, og mor snakkede i telefon.”

Hvad?

Der var ingen tvivl om, at han talte om operationen på hospitalet, men hvordan i alverden kunne han vide, hvad vi havde foretaget os under operationen?

”Men vi var jo ikke i det rum, hvor du blev opereret, Colton. Hvordan kan du så vide, hvad vi lavede?”

”Jeg kunne se jer,” svarede han sagligt. ”Jeg fløj op, så jeg kunne se lægen stå og arbejde på min krop. Jeg så også dig og mor. Du sad i et lille rum alene og bad, og mor sad i et andet rum. Hun bad også og snakkede i telefon.”

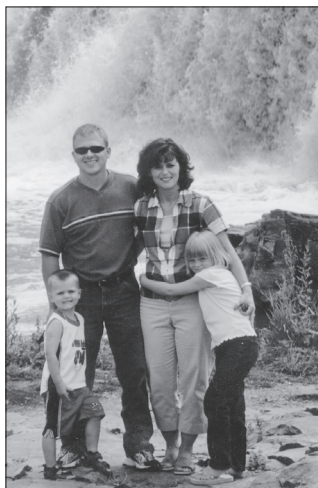
Hans ord rystede mig. Sonjas øjne var blevet endnu større, men hun sagde ingenting. Hun stirrede bare tomt på mig og tyggede åndsfraværende på sin sandwich.

Jeg kunne mærke, at jeg ikke kunne tåle at høre mere lige nu, så jeg startede bare bilen, svingede ud på vejen og sat-

te igen kursen mod South Dakota. Ude på motorvejen gled marker og græsningsarealer hurtigt forbi på begge sider af vejen. Indimellem kunne man se en dam eller sø reflektere månens lys. Klokken var efterhånden blevet mange, og snart sad alle de andre og småsov som planlagt.

Mens bilen rullede hurtigt hen over asfalten med en monoton lyd, sad jeg og tænkte på det, jeg havde hørt. Det var helt utroligt, det Colton havde sagt, men han havde underbygget det med troværdige informationer – ting, som han umuligt kunne vide, hvis ikke ... Vi havde intet fortalt ham om, hvad vi lavede, mens han blev opereret under narkose, bevidstløs og adskilt fra os.

Igen og igen måtte jeg spørge mig selv: *Hvordan kunne han vide det?* Da vi rullede over grænsen til South Dakota, begyndte et nyt spørgsmål at trænge sig på: *Kunne han virkelig have oplevet det, han sagde?*

Hele familien Burpo ved Sioux Falls i South Dakota, juli 2003

ET

SOMMERFUGLEPAVILLONEN

Den familietur, der endte i et mareridt, var egentlig planlagt som en fejring. Først i marts 2003 skulle jeg deltage i et møde i metodistkirken i Greeley i Colorado. Da havde vores familie lige siden august året før gennemgået hårde prøvelser. Den ene skade og sygdom havde afløst den anden. Et brækket ben, to operationer og en mulig kræftdiagnose havde også drænet vores bankkonto så meget, at jeg snart syntes, jeg kunne høre sugende lyde fra de kontouttog, jeg modtog med posten. Min lille præsteløn var stadig den samme, men vores vigtigste indtægtskilde var den forretning med garageporte, vi ejede og drev fra vores hjem. Vores helbredsmæssige prøvelser havde sat os meget tilbage.

Da vi nåede hen i februar, var det imidlertid, som om det begyndte at lysne. Da jeg under alle omstændigheder skulle af sted, besluttede vi at bruge distriktsmødet som en anledning til en rejse, der skulle markere nye og bedre tider for familien som helhed. Vi ville have det sjovt sammen, 'tanke op' psykisk og åndeligt og se fremad med fornyet håb.

Sonja havde hørt om et godt sted for børnefamilier lige uden for Denver, der hed Butterfly Pavillon. Stedet var åbnet i 1995 som 'zoo for hvirvelløse dyr'. Meningen var, at børn her på en sjov og spændende måde skulle lære noget om insekter og dyrelivet i lavvandede områder. Nu til dags bydes børn velkommen til denne zoo af en metalskulptur i stærke farver af en bedende knæler (insekt, der lever i regnskoven), der står ved indgangen. Dengang, i 2003, var dette imponerende dyr imidlertid endnu ikke opstillet, og den lave murstensbygning femten minutters kørsel uden for Denvers centrum lignede ikke umiddelbart noget, der havde den store appel til børn. Men da først vi kom indenfor, afløste det ene vidunder det andet. Det var faktisk lige sagen for børn på Coltons og Cassies alder.

Den første udstilling, vi så nærmere på, var et såkaldt 'kravle-seum' – et rum fuldt af terrarier med alle mulige kriblende og kravlende væsner, lige fra biller og kakerlakker til edderkopper. En afdeling med et 'taranteltårn' tiltrak Cassie og Colton som en magnet. Denne samling terrarier var sat oven på hinanden i et tårn og indeholdt ganske som lovet den slags store, behårede og tykbenede edderkopper, der fascinerer nogen og får det til at løbe andre koldt ned ad ryggen.

Cassie og Colton klatrede efter tur op ad en tretrins trappestige for at betragte beboerne i taranteltårnets forskellige etager. I ét glasbur sad en lys, mexicansk tarantel og trykkede sig i et hjørne. Hele dens krop var dækket af hår i en

bleg farve, som udstillingsskiltet kaldte 'smuk'. Et andet terrarium indeholdt en sortrød tarantel, som lever i Indien. En af de mest uhyggelige varianter var en 'skeleton-tarantel', der har fået sit navn på grund af de hvide streger på dens sorte ben, der får den til at ligne en slags omvendt røntgenbillede. Vi hørte senere, at udstillingens skeleton-tarantel var lidt af en vildbasse. Engang var det lykkedes den at bryde ud af sit terrarium og trænge ind i et af de andre, hvor den havde dræbt og fortæret sin nabo.

Da Colton steg op på trappen for at se nærmere på den ubehagelige fætter, skævede han til mig og sendte mig et smil, der varmede. Jeg kunne mærke, hvordan jeg begyndte at løsne op i skuldrene, og i mit indre blev der åbnet for en ventil, så det tryk, der var opbygget derinde, begyndte at sive ud af mig som et langtrukket suk. For første gang i flere måneder følte jeg, at jeg bare kunne slappe af og nyde at være sammen med min familie.

"Wauw, se den der!" sagde Cassie og pegede ind i et af terrarierne. Min seksårige datter var lidt ranglet, men også adræt, en egenskab hun havde arvet fra sin mor. Cassie pegede på udstillingsskiltet, hvor der stod: "Goliat-edderkop ... lever mest af insekter, men spiser også mus ... hunnerne kan have et benspænd på op til 30 centimeter."

Eksemplaret her var kun omkring 18 centimeter, men kroppen var lige så tyk som Coltons håndled. Han stirrede fascineret på dyret. Ud ad øjenkrogen så jeg Sonja rynke på næsen.

En af de frivillige medarbejdere bemærkede vist også hendes grimasse, for han skyndte sig at tage musedræberen i forsvaret. "Goliat-tarantellen stammer fra Sydamerika. Taranteller fra Amerika er generelt meget fredelige," oplyste han med en venlig, informativ stemme for at sige: *De er ikke så klamme, som I tror.* "I kan prøve at holde én i hånden derovre." Han pegede hen på en anden medarbejder, der stod med en mindre tarantel på sin håndflade, så en flok børn kunne se den tæt på.

Cassie løb straks derhen for at se, hvad der foregik, og Sonja, Colton og jeg fulgte efter. I hjørnet af en dekoration, der skulle forestille en bambushytte, stod en medarbejder og fremviste stedets helt store stjerne: Edderkoppen Rosie, en rødhåret tarantel fra Sydamerika. Rosie var en behåret dame med en krop på størrelse med en blomme og ben så tykke som blyanter. Det bedste ved Rosie, set fra et barns synspunkt, var, at hvis du turde holde hende i hånden bare et øjeblik, så fik du et klistermærke som belønning.

Hvis du har små børn, ved du, at et godt klistermærke ofte kan friste dem mere end en håndfuld pengesedler. Og det her var et rigtig godt klistermærke: hvidt med et billede af en tarantel og teksten: "Jeg holdt Rosie!"

Det her var ikke bare et klistermærke som alle andre: det var en medalje for tapperhed!

Cassie lænede sig fascineret ind over dyrepasserens hånd, og Colton så op på mig med store, blå øjne. "Må jeg få sådan et klistermærke, far?"

”Du skal holde Rosie i hånden for at få et klistermærke, kammerat.”

I den alder havde Colton en sjov, charmerende måde at tale på: halvt alvorligt, halvt åndeløst og forundret. Han var en kvik og sjov lille fyr, som opfattede livet i sort og hvidt. Ting kunne enten være sjove (LEGO) eller kedelige (Barbie). Enten kunne han godt lide maden (bøffer), eller også hadede han den (grønne bønner). Der var de gode og de onde, og hans yndlingslegetøj var gode actionhelte. Han gik meget op i superhelte. Figurer af Spiderman, Batman og Buzz Lightyear var hans kæreste eje og fulgte ham overalt. Når han sad i sit sæde i bilen, i et venteværelse eller på gulvet i kirken, kunne han altid lege med sine helte og lade dem redde verden. Det gjorde de som regel med et sværd, Coltons foretrukne våben mod al ondskab. Derhjemme gav han ofte sig selv rollen som superhelt. Når jeg kom ind i huset, fandt jeg tit Colton bevæbnet til tænderne med to sværd i bæltet og et i hver hånd. ”Jeg leger Zorro, far. Vil du være med?”

Nu vendte Colton blikket mod edderkoppen i dyrepaserens hånd, og jeg syntes at fornemme, at han savnede et sværd – bare som rygstød. Jeg prøvede at forestille mig, hvor stor den edderkop måtte se ud for en dreng, som ikke engang var en meter og tyve høj. Vores søn var en typisk dreng, fuld af gåpåmod og nysgerrighed, og han havde allerede søgt nærkontakt med masser af myrer og biller og andet kryb, men den her edderkop var lige så stor som hans ansigt, og dens hår var næsten lige så langt som hans.

Cassie rettede sig op og smilede til sin mor. ”Jeg vil godt holde hende, mor. Må jeg holde Rosie?”

”Ja, men du må vente, til det bliver din tur,” svarede Sonja.

Cassie stillede sig i kø bag to andre børn. Colton stirrede ufravendt på Rosie, mens først en dreng og derefter en pige holdt den enorme edderkop i deres hænder og bagefter blev belønnet med et af dyrepasserens megaseje klistermærker. Pludselig var det sandhedens øjeblik for Cassie. Colton lænede sig op ad mine ben for at se sin søster vove livet, men pressede sig samtidig hårdt bagud mod mine knæ, som om han helst ville flygte. Cassie holdt sin hånd hen til dyrepasserens hånd. Rosie, som havde lang tids erfaring med små, nysgerrige mennesker, løftede et ben ad gangen og kravlede fra dyrepasserens hånd over i Cassies og derefter tilbage til dyrepasseren.

”Du gjorde det!” sagde dyrepasseren, og Sonja og jeg klappede og jublede. ”Godt klaret!” Dyrepasseren rettede sig op, tog et af de dyrebare klistermærker af en stor rulle og rakte det til Cassie.

Det lagde selvfølgelig et endnu større pres på Colton. Hans søster havde givet ham baghjul, og nu var han det eneste Burpo-barn uden et klistermærke. Han kiggede længselsfuldt efter Cassies præmie og vendte så igen blikket mod Rosie. Han stod lidt og kæmpede for at overvinde sin frygt. Så kneb han læberne sammen, vendte sig tøvende om mod mig og sagde: ”Jeg har ikke lyst til at holde hende.”

”Det er i orden,” sagde jeg.

”Kan jeg ikke få et klistermærke alligevel?”

”Niks. Du kan kun få et klistermærke, hvis du holder hende, ligesom Cassie gjorde. Hvis du virkelig vil, så kan du også godt. Vil du prøve? Bare et øjeblik?”

Colton så fra edderkoppen til sin søster og tilbage igen. Jeg kunne næsten høre hjulene dreje rundt inden i hans hoved. *Cassie holdt den. Hun blev ikke bidt.*

Så rystede han afgjort på hovedet. Han ville ikke. ”Men jeg vil have et klistermærke *alligevel!*” insisterede han. På det tidspunkt var der to måneder, til han blev fire, og han var en stædig rad.

”Du kan kun få et klistermærke, hvis du holder Rosie,” fastholdt Sonja. ”Er du sikker på, du ikke vil prøve?”

Colton svarede ved at gribe sin mors hånd og prøve at trække hende væk fra dyrepasseren. ”Jeg vil hellere hen og se på søstjerneerne,” sagde han.

”Er du sikker?” spurgte hans mor.

Colton nikkede energisk og begyndte at gå hen mod udgangen fra Kravle-seum.

Todd, Sonja og Colton i Sommerfuglepavillonen i Denver, 1. marts 2003